

Eb en floed

Bob de Krôb sat onder an 'e dyk. Hij sat met syn foetsys in 't water en keek dromerig over de see.

Hij sâg de family Rotgâns in 't water speulen. Se waren nander an 't natmaken en hadden 'n prot plezier. Hij hoorde de fleurige stimmechys fan de kines Rotgâns, maar sat te feer ôf om se te ferstaan.

Even feerderop sat de family Eiderain te eten. En doe't Bob omhoog keek, sâg-y 'n seefeugel fligen.

't Woei niet soa hard en starig fielen Bob syn oochys dicht. Hij sat hier ok soa noflik.

Wat-y niet in 'e gaten had, waar dat 't water hyltyd dichter bij him kwam.

Inenen worden syn poatsys helendal nat! En ok syn lify foelde nat an. Kel deed-y 'n stappy tebek.

Hoe kon dut nou? Soakrekt sat hij hier nag soa mooi en nou waar 't water tot an al syn poatsys kommen.

Bob houde wel fan water, maar hij had krekt fanoffen 'n bad nommen. Hij waar al skoan en fris.

Gau gong Bob boven op 'e seedyk sitten. Hier kon-y ok geniete fan 't prachtige útsicht.

De seefeugel die't hij krekt fligen sâg, landde naast him in 't grâs.

'Eb en floed,' saai hij.

Bob keek him fragend an. Wat bedoelde deuze groate feugel?

"t Seewater komt omhoog bij floed en at 't eb wort sakt 't water weer. Dut gebeurt maar liefst twee keer op 'n dâg. Alle dagen opnij. 't Wort ok wel hoog water en leeg water noemd,' laai de seefeugel út.

'At 't eb is en 't water ferdwynt, komt 't slik foor 't licht. Dan motst d'rbij weze hoor! Dan is d'r allegaar lekkers te finen.

En at 't floed is, motst hier boven op 'e dyk sitten gaan. Ans worst' kletsdeurnat.'

'O, sit dat soa,' saai Bob. 'En dut gebeurt op maandeg, dînsdeg, woensdeg, donderdeg, vrijdag, saterdeg én sundeg?'

'Ja, alle dagen fan 'e week. Dus 't hele jaar deur, alle dagen opnij,' saai de seefeugel.

Bob keek na de see, die't starig nag feerder 't lând op kwam.

Ok de seefeugel keek met syn ronde kraaloochys naar 't water.

Fander dat deuze dyk d'r ok is fansels, docht Bob. Dat is om al dat water teugen te houwen. Ans worre al 't lând en de húzzen achter de seedyk nat. Alle dagen opnij. Nou snapte hij 't.

'Wat foor lekkers is d'r dan te finen?' froeg hij neskierig en keek na de seefeugel.

'Skelpys en seewier. At 't eb is, motst' sels maar 's even kike,' waar 't antwoord. 'Maar dink wel om 'e stroming. 'n See is heel wat âns as 'n sloat.'

'Wau, eb en floed. Wat 'n besonder ferhaal,' suchtte Bob. Weer fon hij dat hij dochs maar op 'n mooi plakky weunde, soa flak bij Swarte Haan.

'Ik bin trouwens Kreugel de Seefeugel.'

'En ik bin Bob de Krôb,' saai Bob.

'Wij sille nander fast faker teugenkommen,' saai Kreugel. 'Dou weunst hier in 'e buurt, maar ik ok.'

'Fast niet onder 'n basaltsteen,' saai Bob lachend. Hij kon him niet foorstelle dat deuze groate feugel onder 'n steen paste.

'Ni,' saai Kreugel en schudde syn kop. 'Ik weun aigenlik overal en nergens. Wer't ik mij maar op myn gemak foel. Maar 't liefst bin ik hier bij Swarte Haan.'

Dat kon Bob him helendal foorstelle.

Hij swaaide na Kreugel doe't die weer feerder floog.

Doe keek Bob na de family Rotgâns. Se hadden genog met 't water speuld en maakten hur klaar om fort te fligen. Niet feul later waar 't 'n hele drokte in de lucht, omdat op dat stoit de family Eiderain ok 'n ander plakky socht. En 'n blauwe riger floog ok nag even lâns.

Wat 'n ferskaidenhyd an beesten hier bij de see, docht Bob en socht derna syn aigen basaltsteen weer op. Fan 't hyltyd in de gesonde búttelucht omstrúnne worde hij sluug. Hij fon dat 't tiid waar foor 'n knippertsy.